

вмѣсто миро, кое-то изливаше жена-та грѣшница на главѣ-тѣ и крака-та Христовы, и горчиво плаче надъ себе си, както Марїа и Марта надъ Лазара.

„Законъ-а ослабѣ, слави са евангелїе-то, Христосъ стана человекъ, и призва на покаяніе хай-дѣцы-тѣ и жены-тѣ грѣшницы, — дѣше, покая са! сега вече са отворени врата-та на царство-то, и предъ тебе навалаватъ да влѣзѣтъ въ тѣхъ митари и фарисеи и грѣшницы, кои-то са кажатъ!“

А като иде въ нѣкой дѣховенъ страхъ наза-зорки подиръ чѣдеса-та спасителевы, и като са рад-ва на сѣкій трѣдъ земланого живота его, дохожда до страшно-то негово заколенїе, — тогава го остава негова-та сѣрдечна сила, и тѣй сѣсѣ сѣкъ-тварь премѣква на потърсенѣ-тѣ голготѣ, послѣд-ный пѣть извикавши:

„Сѣднице мой и вѣдче мой, кой-то пакъ ще дойдешъ сѣсѣ ангелы-тѣ да сѣдишъ цѣлъ свѣтъ, и тогава, като ма видишъ сѣсѣ милостиво-то си око, сѣжали ма: помилѣй ма, Исусе, кой-то свѣрхъ сич-ко-то естество человекъско сѣгрѣшихъ.“

Ако внимаваши, като са чете тойзи дивный канонъ отъ нещенїе ще извикаши отъ дълбочинѣ-тѣ си сѣрдечнѣ: „Господи, ако да немахъмы твои-тѣ светители, да са молятъ за насъ, и твоиѣ-тѣ благость, да ны помилѣва, — какъ бы смели да пѣемъ тебе, спасителю, когото ангели-тѣ славятъ непрестанно!“

И тази молитва чете са подиръ похвалный-а псаломъ, кой-то са прекъсва отъ пѣніе-то: „го-